

(Pàgines 4 i 5)

Marta Guadalupe Rivera: "Ara hem estat conscients de la importància d'allò essencial"

(Pàgines 2 i 3)

Ajudar des d'una visió integral: el grau de Teràpia Ocupacional, un gran desconegut

(Pàgines 8 i 9)

La memòria viva d'una pionera en els estudis de gènere, Francesca Bartrina

(Pàgina 11)

Dos exalumnes de Periodisme, premiats per destapar el cas Barçagate

(Pàgina 12)

Els que engeguen i els que apaguen

Des de la matinada fins a la nit, com s'engega i s'apaga un campus

A les 6 de la matinada entren les primeres persones als campus de la UVic-UCC: les dones de l'equip de neteja són les que veuen els campus en les hores més insòlites, les que precedeixen l'activitat acadèmica. El personal de manteniment

les segueix i a les 8 obre les portes, mentre es preparen serveis com les biblioteques o els laboratoris. A la nit, també hi ha un equip que s'ocupa del tancament. Hem seguit els que engeguen i els que apaguen la Universitat.

Ignasi Alemany, treballador de manteniment, tancant portes al final de la jornada de dimarts, al campus de Miramarges

(Pàgines 6 i 7)

A l'elit de l'hoquei

Estudiants de la UVic-UCC comparteixen l'esport d'alt nivell i els estudis. Quatre equips osonencs de l'OK Lliga tenen universitaris a les seves files

ALBERT LLIMÓS

L'elit de l'hoquei, l'esport per excel·lència d'Osona, és present a les aules de la UVic. Fins a set estudiants estan jugant actualment en equips femenins i masculins de l'OK Lliga, la màxima categoria d'aquest esport. El Voltregà, el

Vic, el Manlleu i el Taradell són els clubs que compten amb aquests jugadors. La Universitat té un programa de suport perquè els esportistes d'alt nivell puguin fer compatible la seva activitat amb el seguiment dels cursos.

ALBERT LLIMÓS

Només a dos llocs de Catalunya es pot estudiar Teràpia Ocupacional, i un d'ells és la UVic-UCC. En aquest grau encara poc conegut es

formen professionals que acompanyen les persones cap a una vida plena, des d'una visió que les engloba a elles i al seu entorn.

Fent costat per recuperar la vida

La UVic-UCC és un dels dos únics llocs de Catalunya on es pot estudiar el grau en Teràpia Ocupacional

Vic

Jordi Vilarrodà

Al llarg d'un dia fem un munt de coses a les quals no donem importància perquè formen part de la nostra rutina: des de les més instrumentals, com ocupar-nos de la nostra higiene i alimentació, fins a les productives –la feina– passant pel lleure o la participació social. Però no tothom té aquestes capacitats en el mateix grau, i també hi ha molts casos en què la vida que ens sembla tan sòlida es trenca. “Per malaltia física, per salut mental, per diversitat funcional, o perquè hem perdut la feina”, explica Judit Rusinyol, coordinadora del grau de Teràpia Ocupacional de la UVic-UCC. L'objectiu dels professionals que ella forma és, per dir-ho d'una manera senzilla, “tornar a portar aquestes persones cap a una vida plena, ocupacionalment parlant”. Potser serà algú que ha tingut un problema neurològic “i de cop i volta no sap com s'ha de dutxar”. Potser algú que s'ha quedat sense feina “i no sap per on començar a buscar-ne”. I entremig, múltiples circumstàncies més.

Els professors de Teràpia Ocupacional de la UVic-UCC estan acostumats a haver

d'explicar què és exactament aquesta disciplina. No en van ser pioners quan a Catalunya se'n parlava molt poc: es va començar a impartir el curs 1999-2000, quan tot just feia tres anys que la Universitat de Vic havia estat reconeguda oficialment pel Parlament. Llavors només hi havia dos llocs de Catalunya on s'impartia. I encara avui la UVic-UCC és l'única universitat que la té en la seva oferta de graus.

“Treballem amb visió integral de la persona i del seu entorn”

L'altre lloc és l'EUIT (Escola Universitària d'Infermeria i Teràpia Ocupacional) de Terrassa, adscrita a la Universitat Autònoma de Barcelona, que ja la feia des d'abans. “Som poc coneguts encara, però quan es coneix la teràpia ocupacional, es valora”, explica Salvador Simó, un dels professors ja veterans en aquest grau, on fa classes des de l'any 2000. Actualment, està sota el paraigua de la Facultat de Ciències de la Salut i el Benestar, un lloc adient perquè “estem a

la interfície entre la salut i el benestar social”, diu Simó. Aquest curs, té 84 alumnes matriculats.

El terapeuta ocupacional es fixa en la persona, en primer lloc. “Què fa, o què voldria fer”. Però també en el seu entorn, valorant “si és hostil o si l'acompanya”. El jo i les circumstàncies. No existeix un sense les altres. “Són tres potes –la persona, l'activitat i l'entorn– i això és el que fa bonica la nostra feina. I potser “més difícil d'entendre”, perquè no encaixa en un perfil concret. Simó posa un exemple: “Imaginem algú que ha tingut un accident i ha quedat paraplegic: si el preparem per tornar al mercat laboral però no trobem cap empresa que la contracti, no servirà de res”.

La UVic-UCC ha anat obrint portes als terapeutes ocupacionals, en una mena de *work in progress* en què aquests han anat guanyant espais a mesura que en sortien noves promocions. Ara mateix, poden treballar amb gent “de totes les edats i d'àmbits molt diversos”. Per això és una professió amb una alta ocupabilitat: en el darrer estudi que es va fer ara fa tres anys, un 89 per cent dels estudiants que acabaven el grau trobaven feina

A dalt a l'esquerra, una professora i una estudiant fent l'anàlisi de l'activitat de teixir per conèixer la teràpia ocupacional a l'escola Congost de Canovelles. A baix a l'esquerra, Judit Rusinyol, coordinadora del grau.

al cap de només tres mesos. També la recerca ha anat creixent al mateix ritme que ho feia la professió. “No veníem d'una tradició gaire *recercaire*”, diu la coordinadora del grau. Com la infermeria

i altres especialitats relacionades amb la salut (i més en aquest cas, tractant-se d'una professió molt *jove*), la pràctica passava per davant de la investigació. Però ara ja hi ha dues línies de recer-

Ivan Cano: “Et dona una visió integral, holística”

Vic Ivan Cano, de Vic, ha passat de matricular-se a Teràpia Ocupacional “sense saber ben bé per què” a estar fent un doctorat en aquesta especialitat. Va arribar a la que llavors encara era *només* UVic després d'haver dubtat d'estudiar altres carreres relacionades amb el món de l'economia o l'empresa. “Però venia de l'àmbit social, i vaig pensar que no volia això”, i va buscar una especialitat de sociosanitària. “No coneixia ningú que hagués fet Teràpia Ocupacional, i segur que hi ha títols que sembla que donin més *prestigi*”. Però quan va començar el grau, que va cursar entre els anys 2008 i 2009, es va *enamorar* d'una carrera “multidisciplinària”, que li donava una visió integral de la persona. Recorda haver participat en un projecte “molt potent” dins de la mateixa universitat i que el va marcar, el del Jardí Miquel Martí i Pol (a la fotografia), en el qual va ser cocoordinador. El treball com a monitor a la Fundació Sant Pere Claver de Barcelona, un dels que ha fet posteriorment, li va permetre d'entrar en contacte amb el món de la salut mental, a treballar colze a colze amb psicòlegs o amb educadors. Actualment prepara el doctorat a la Fundació Althaia de Manresa, gràcies a una de les beques de Doctorat Industrial de la Generalitat. “El doctorat està enfocat cap a un model de cooperació que va més enllà de la part clínica, que li doni un projecte de vida més enllà de l'atenció a la seva malaltia”, explica.

Quan l'art i la cultura esdevenen una teràpia

Canalitzar emocions amb rap i amb pintura

Vic

J.V.

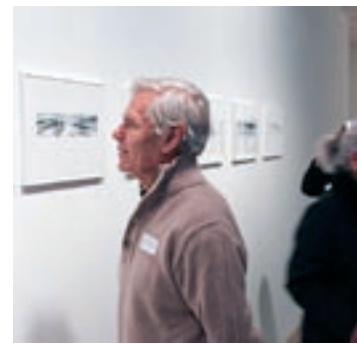
El raper Rapsusklei entra a les aules de l'escola Congost de Canovelles. I el rap canalitza les emocions de joves que entren a l'adolescència. L'experiència que es va dur a terme en aquest centre educatiu del Vallès Oriental és un exemple de com la teràpia ocupacional es pot servir d'eines culturals i artístiques. "Si a aquests joves els parles directament d'emocions, potser no en treus res, però si entres amb Rapsusklei sí", explica Salvador Simó.

Un altre exemple, aquest a l'institut La Sínia de Parets del Vallès: les arts plàstiques, fent el mateix paper que el rap en el cas anterior. "Tenim 14 sessions estandarditzades, en què parlem d'emocions a partir de l'art, cada una des d'un moviment". Un exemple: el famós quadre *El crit* d'Edvard Munch serveix per parlar de l'expressionisme, però sobretot "de la por i de l'angoixa" que s'hi revelen. "L'art i la cultura es poden usar com a instruments de participació social i de benestar", explica Simó. I la teràpia ocupacional ha anat buscant també aquests vehicles per aconseguir l'objectiu. No només amb joves, sinó també amb persones grans. A Vic s'ha dut a terme un projecte de cultura inclusiva amb malalts d'Alzheimer i altres demèn-

cies. Formava part d'un projecte desenvolupat per la UVic-UCC amb el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) per visitar exposicions amb els malalts i els seus cuidadors. En el cas d'Osona, l'experiència es va dur a terme amb l'ACVic, Centre d'Arts Contemporànies i el Museu de l'Art de la Pell, entre d'altres. I va donar un resultat positiu, per a tots els implicats. "Als museus els hem de donar una capa social, per sobre de les que ja tenen".

Hi ha casos en què encara es poden sumar més capes a les propostes, com és el cas de Bioart Cafe, l'espai que funciona dins del centre d'Osonament, que pot acollir activitats artístiques i literàries i que funciona

com a cafeteria. I a través d'aquesta, porta a terme una experiència d'inserció laboral, perquè és gestionat per alguns dels usuaris d'Osonament. "El nostre model màxim, en aquest sentit, és la cooperativa La Fageda", una iniciativa d'economia social que ha creat llocs de treball a la Garrotxa per a persones amb diversitat funcional i que, a més, és competitiva. "La diferència amb l'empresa convencional és que aquesta vol acumular capital i la d'economia social és la inserció laboral de persones amb problemes de salut mental". I per fer-ho, ha de tenir beneficis econòmics.

Visita a l'ACVic amb malalts d'Alzheimer i acompanyants

ALBERT LLIMÓS / JORDI PUIG / UVIC

er quines habilitats implica i com es pot utilitzar de manera terapèutica. A la dreta, el raper Rapsusklei en una activitat de teràpia ocupacional de la UVic-UCC. A la dreta, la cafeteria Bioart d'Osonament, a Vic, una experiència d'emprenedoria social

ca potents dins de Teràpia Ocupacional. Una d'elles és el grup de Salut Mental i Innovació Social, que dirigeix Salvador Simó (vegeu complement), i l'altre és el grup Methodology, Methods,

Models and Outcomes of Health and Social Sciences, conegut amb les sigles abreujades M3O, on els terapeutes ocupacionals treballen al costat d'altres professionals de salut en aspectes relacionats

amb l'envelliment o la diversitat funcional. Actualment participen, entre d'altres, en un projecte europeu sobre la mobilització segura de persones malaltes en situació de dependència.

la Comamala: "Aquesta professió creixerà i té futur"

Bescanó La Comamala, de Bescanó (Gironès), també es va inscriure a Teràpia Ocupacional "per casualitat". Va ser l'any 2016, i buscava uns estudis de grau en l'àmbit de la salut. "No sabia ben bé quins", explica. Es matriculava en segon termini, i va posar-se en contacte amb la UVic-UCC per veure en quines carreres hi havia places encara. Una d'elles era Teràpia Ocupacional. "I què és?", es va preguntar. Els dubtes se li van aclarir en una entrevista personal amb la coordinadora del grau, Judit Rusinyol. Un dels arguments que la va fer acabar de decidir va ser la possibilitat de fer quatre períodes de pràctiques, "anar a quatre centres diferents per aprendre i viure l'experiència". En un d'aquests períodes va conèixer la neurorehabilitació, en què ha estat treballant en un contracte de substitució a l'Hospital de Santa Caterina de Salt. Ajudar persones que arriben amb malalties neurodegeneratives com l'esclerosi múltiple, o amb danys provocats per algun accident o per un ictus, que els han reduït la mobilitat. "La teràpia ocupacional treballa en la seva vida diària, enfocada a les activitats o bé a modificar el seu entorn". Des d'ensenyar-los tècniques per vestir-se fins a trobar productes de suport. "Ni m'imaginava que la teràpia ocupacional m'acabés agradant tant, aquesta professió creixerà i estic convençuda que té futur", diu Comamala (a la fotografia, preparant exercicis de mobilitat de les extremitats superiors).

“La transformació del sistema agroalimentari arribarà sí o sí, perquè l'actual és insostenible”

Entrevista a Marta G. Rivera, directora de la Càtedra d'Agroecologia i Sistemes Alimentaris

UVIC-UCC

Des de la beca fins a la càtedra

Vic Marta Guadalupe Rivera Ferré (Córdoba, 1978) és doctora en Veterinària. Es va incorporar a la UVic-UCC l'any 2014, amb una de les prestigioses beques d'investigació Ramón y Cajal del Ministeri d'Economia i Competitivitat, i la seva vinculació hi ha continuat fins avui. Des de la seva creació, l'any 2016, dirigeix la Càtedra d'Agroecologia i Sistemes Alimentaris. Rivera s'ha convertit en un referent en el seu àmbit, a

escala internacional. Actualment forma part del grup de 721 experts de 90 països que elaboraran fins al 2022 el sisè informe del Panell Intergovernamental de l'ONU sobre canvi climàtic (IPCC). També, juntament amb quatre científics més de l'Estat espanyol, intervé en l'apartat dedicat a la seguretat alimentària d'un altre informe de l'ONU sobre aquest tema. A la fotografia, Marta Guadalupe Rivera al campus de Miramargés, de la UVic.

Vic

Jordi Vilarrodà
Durant la pandèmia hem mirat cap al sector primari, cap als aliments i la seva producció. Ens hem tornat més conscients de la importància que té aquest tema?

Hem estat conscients de la importància d'allò que és essencial, igual que quan estem malalts ens donem compte de la importància de la salut. En el dia a dia no dones importància al fet que respire fins que et poses malalt i no pots respirar bé. Doncs en la pandèmia ha passat això: hem vist que aquestes *activitats essencials*, com les hem anomenades, són les que permeten que la nostra vida funcioni. I aquestes tenen a veure amb el que passa en l'àmbit domèstic, o amb la producció dels aliments. I amb la seva prepara-

ció, també.

Hem tornat a cuinar, a tenir temps per fer-ho...

La gent s'ha abocat, dins de les cases, a la cuina en família. Hem tornat a donar pes a aquesta activitat, cuinar junts com una activitat cen-

“Sobirania alimentària vol dir drets humans, sostenibilitat, justícia i salut”

tral familiar. Aquest ha estat un element força interessant.

Aquests canvis que s'han produït seran permanents o s'esvairan quan passi la pandèmia?

Al final dependrà de les polítiques. Crec que sí, que hi ha hagut un increment de

la consciència de les persones. Durant el confinament, va haver-hi un increment del consum de proximitat, sobretot per la dificultat de sortir a comprar encara que els supermercats estiguessin oberts. Les xarxes agroecològiques, les de producció i consum de proximitat, es van reactivar. Però insisteixo que, per mantenir-ho en el temps, cal un suport des de la política. Perquè al final, si no hi ha canvis en el model serà impossible mantenir aquests canvis. Entre altres coses perquè requereixen poder passar més temps a casa.

Se'ns diu que hem canviat com a consumidors, però tota la responsabilitat és nostra?

En efecte, amb l'estructura actual caldria una consciència molt gran dels impactes socials i ambientals de la producció d'aliments, que

ens portés a fer canvis en les rutines. I això és difícil, perquè tots tenim algun grau d'informació però arribar fins al punt de canviar la nostra vida requereix estar molt immers dins del tema. Vostè publicarà aquesta entrevista,

“Es van mantenir els supermercats oberts, però es van tancar els mercats de pagès”

i això és important, perquè tot suma, però fan falta canvis estructurals. Sense anar més lluny: durant el confinament, els que es van mantenir oberts van ser els supermercats. Es van tancar els mercats de pagès, que

són activitats a l'aire lliure. Des de la política la decisió que es va prendre va ser en favor d'un dels actors que més impacte han tingut en el sistema actual de producció i consum dels aliments.

Tenen la paella pel mànec, ara més que mai?

Són un actor que concentra molt de poder, que té capacitat per decidir preus, fins i tot per imposar-los als productors. Per això veiem les grans diferències entre el preu d'origen i el preu que paguem els consumidors en productes que tots tenim al cap com les patates o la fruita, que poden arribar a diferències del mil per cent. Han tingut un paper central en la industrialització del sistema alimentari, o en la transició nutricional –la dieta *urbanitzada*, basada en productes processats i en un alt consum de carn–. I les polítiques durant la pandèmia van portar que l'alimentació hagués de passar per ells, cosa totalment errònia al meu entendre.

Les xarxes socials es van inundar d'iniciatives de productors que volien arribar directament als consumidors. Va ser positiu?

És veritat que els productors es van espavilar. Es van muntar campanyes com #SOSCampesinado (i #SOS Pagesia), en la qual vam participar des de la càtedra. Vam estar en una reunió amb el ministre de Consum, Alberto Garzón. I et fas una idea del poc grau de consciència política que hi ha sobre com funciona el sistema alimentari, i sobre com caminar cap a un que sigui sostenible i saludable. Al final, si les persones que produeixen aliments, amb les hores que això requereix, s'han de dedicar també a les xarxes i la promoció, no els quedarà temps ni per descansar.

Tot això ens porta cap a un concepte del qual hem sentit molt a parlar però que potser no sabem definir prou bé: de què parlem exactament, quan ens referim a sobirania alimentària?

És un concepte que sorgeix als anys 90 de productors de petita escala d'arreu del món. I que reclamen el dret a decidir sobre la producció i el consum d'aliments sota una sèrie de criteris. Que siguin produïts de manera sostenible. Que es paguin preus justos als productors i que els consumidors també paguin preus justos. I que es tinguin presents criteris culturals, és a dir, de la cultura de cada territori. Per tant, parlem de drets humans, justícia, sostenibilitat i ara, últimament, s'introdueix també la salut. Per exemple, sobre l'ús de determinats pesticides o fertilitzants que es carreguen la

salut humana. En el fons, té a veure amb la redistribució del poder. Els productors s'adonen que han perdut el dret a decidir què produeixen, a quin cost venen i que el preu reflecteixi els costos reals. En el fons, sobirania vol dir poder decidir sobre el meu sistema alimentari.

I no seria el mateix que autosuficiència?

No. Perquè podríem garantir l'autosuficiència sense la sobirania, amb un model industrial com l'actual. La sobirania consisteix en la capacitat de decidir de les persones productores i consumidores.

Les implicacions socials de tot això són determinants? L'any passat també ens vam adonar que sense la participació d'uns treballadors temporers, a vegades mal retribuïts, no érem capaços de fer la campanya de recollida de fruita...

Exacte. El tema dels treballadors del camp és central en la sobirania alimentària. Quines condicions estem generant, primer per a les persones productores, i després per a les treballadores? Gent que no té terra i que treballa segons l'estacionalitat de diversos productes. I que es mouen d'acord amb aquesta estacionalitat. Ens hem de preguntar el perquè d'aquest sistema? Doncs perquè entre el que pot rebre un productor i el que paga un consumidor hi ha aquesta gran diferència, i no se'ls poden oferir bones condicions. És clar que hi ha de tot, i males persones que podrien oferir condicions millors i no ho fan. Però no són tots.

Com es pot fer la transició cap a nous models? Penso en el cas d'Osona, una comarca amb una ramaderia intensiva molt potent que no es pot canviar d'un dia per l'altre.

El cas d'Osona és interessant. La transició ha de venir a diferents escales, engranatges que s'han d'anar ajustant. Aquí tenim diferents actors, amb un grup motor

Marta G. Rivera creu que Osona és un bon exemple de com iniciar la transformació de la indústria agroalimentària

“La UE té directrius que faran inviable la indústria porcina”

lligat a Creació i la UVic-UCC, amb la nostra càtedra o el Centre BETA, que ja es planteja la insostenibilitat i la poca durabilitat del model actual. El primer és ajuntar al voltant de la mateixa taula diferents actors (també hi ha el Departament d'Agricultura, a través de l'Oficina Comarcal, i hem de comptar amb altres visions, des de la mateixa indústria fins al Grup de Defensa del Ter). I a partir d'aquí, plantejar els escenaris i implicar des de totes les conselleries fins als ministeris. I després hi ha la política de la Unió Europea, que ja ens marca un camí. No és que puguem decidir que ens volem mantenir com a clúster de la indústria porcina, sinó que hi ha unes directrius europees que faran inviable aquesta indústria tal com la coneixem, d'aquí al 2050. Per tant, aquest procés d'ajuntar actors de diferents sectors i diferents escales

territorials és imprescindible. I òbviament, hi haurà perdedors i s'haurà de veure com se'ls compensa per poder avançar. La transformació vindrà sí o sí, perquè el sistema és insostenible. O ens preparem per a les transformacions que vindran

“Estem estudiant el potencial de transformació agroecològica que té Osona”

o ens vindran de cop i no serem capaços d'amortir-ne les conseqüències.

Des de la càtedra estan participant en aquesta reflexió? Poden fer propostes?

Estem fent un estudi sobre el potencial de transformació agroecològica que té Osona, identificant els actors que ja

tenim ara. Però és impossible canviar la producció si no canviem també el consum. I per tant, hi entren també les autoritats de salut o de consum. A la Facultat de Ciències de la Salut, per exemple, estem treballant ja en la proposta d'un màster de Salut i Sostenibilitat, perquè les dues coses van relacionades.

En general, tenim la idea que les polítiques europees costen molt de canviar. Però en aquest cas vostè ha dit que ja ho han fet, i són les que marcaran la pauta?

Totalment. La UE, en el marc de l'estratègia De la Granja a la Taula, obliga que un mínim del 25% de la producció d'aliments sigui en ecològic. Obliga a una reducció del 50% en l'ús de pesticides o antibiòtics. La UE forçarà una sèrie de canvis en la producció agrícola i ramadera.

No farà més car l'accés als aliments, això?

És una de les conseqüències que caldrà abordar. Un dels efectes de la producció industrial d'aliments i les subvencions comunitàries que ha rebut ha estat que els preus no hagin pujat. Paguem el xai als productors, per exemple, al mateix preu que fa vint anys, quan la vida ha pujat molt. O la llet, que és un clar exemple. Els ramaders depenen de les subvencions, perquè no poden vendre al preu real de cost. I tot això també té molt a veure amb el malbaratament.

En quin sentit hi influeix?

La industrialització dels aliments ha vingut acompanyada del malbaratament. Amb conseqüències: entre un 8 i un 10 per cent de les emissions de gasos d'efecte hivernacle ens les podríem estalviar sense aquest malbaratament: terra, aigua...

Per contra, tenim pobresa alimentària. I amb els preus actuals, que són baixos com vostè deia.

Per això tenim un repte polític: com crear xarxes d'ajut a persones marginalitzades perquè tinguin accés no només a aliments, sinó a aliments saludables i sostenibles. Poso un altre exemple: durant la pandèmia, es va posar en marxa des de la Generalitat ajuts directes als productors per valor de 4 milions d'euros per a la compra d'aliments que no podien col·locar en el mercat i que es destinen a persones vulnerables. Aquestes polítiques es poden fer! Fem que els ajuts vagin a petits productors i no a grans terratinents. I que les famílies que tenen necessitats no hagin de dependre del Banc d'Aliments, de la bona voluntat de la gent que va al súper i deixa uns aliments empaquetats. En lloc d'això, que pugui accedir a aliments frescos i més saludables. A Nou Barris, per exemple, hi ha famílies que es van autoorganitzar en xarxa amb productors agroecològics. Són protagonistes de la seva pròpia alimentació.

La dona, resistència i llavor dels canvis

Vic La perspectiva de gènere s'ha convertit en un pilar fonamental del treball que porta a terme la Càtedra d'Agroecologia i Sistemes Alimentaris. En col·laboració amb una altra càtedra de la UVic-UCC, la de Dones, Desenvolupament i Cultures, pensen en com “donar la volta al nostre model”. I la dona hi té un paper clau, perquè “en l'economia feminista es posen al centre aquelles activitats que garanteixen la vida humana”, explica Marta Guadalupe Rivera, que treballa per donar visibilitat al paper de les dones en el món rural, que considera les grans invisibilitzades, les que hi van perdre més en el canvi cap a una agricultura i ramaderia industrialitzades, però també les que el van resistir (la dona, a pagès, era la que mantenia l'hort tradicional per a l'autoabastiment de la família) i ara poden ser el motor de canvi aquí i en altres llocs del món. “A la càtedra treballem des de l'ecofeminisme”, afirma Rivera. A la fotografia, Federica Ravera, una altra integrant de l'equip de la Càtedra d'Agroecologia i Sistemes Alimentaris, amb una pastora i un ramat d'ovelles.

Estudiants de la UVic a l'OK Lliga

Els equips d'elit de la comarca d'Osona compten amb diversos jugadors que estudien a la Universitat

Vic

Arnau Casas / Martí Solà
Set estudiants de la UVic estan competint actualment amb els equips osonencs de l'OK Lliga femenina i masculina. Aina Arxé i Arnau Canal, del Club Patí Voltregà, i Pere Casulleras, del Club Patí Taradell, són estudiants de CAFE; Maria Anglada, estudiant de Medicina, i Uxue Otegi, que cursa Educació Primària, són jugadores del Club Patí Manlleu; finalment, Arnau Parcerisas, estudiant de Nutrició Humana i Dietètica, i Antoine Le Berre, que cursa Fisioteràpia, són jugadors del Club Patí Vic.

Pere Casulleras va començar a estudiar CAFE en aquest curs marcat per la crisi sanitària. Precisament, aquesta temporada també va tenir la sort de debutar amb el primer equip del Taradell, i ho va fer davant del Noia Freixenet, on juga un seu company de classe, Roc Pujades. Malgrat que ha començat la seva etapa universitària en un moment tan complicat per la pandèmia, Casulleras explica que " compaginar els estudis amb l'hoquei no és un problema" i actualment fa classe presencial dilluns i dimarts al matí. D'aquesta manera, pot anar a entrenar a les tardes amb el primer equip, tot i que també realitza entrenaments amb el júnior.

No coincideixen a la mateixa classe, però fan la mateixa carrera a la UVic. Arnau Canal fa segon de CAFE i és un dels jugadors clau

del Voltregà. Canal també coincideix que " compaginar els estudis amb l'hoquei és bastant fàcil, perquè com que és un esport minoritari els jugadors estudien o treballen al matí i els entrenaments són a la tarda". D'aquesta manera, el Voltregà posa els

N'hi ha als primers equips del Vic, el Voltregà, el Manlleu i el Taradell

La UVic dona facilitats per compaginar l'esport d'elit amb els estudis

Estudien CAFE, Fisioteràpia, Nutrició, Educació Primària o Medicina

entrenaments en un horari que li va bé a tothom i Canal afegeix que "al club també van al gimnàs". El jugador del Voltregà explica que "anem tres dies a la Universitat a fer esport, però de teoria en fem molt poca".

Aina Arxé és jugadora del Voltregà i també estudia

CAFE a la UVic. Tot i que està matriculada al quart curs, és el seu cinquè any a la Universitat i actualment està fent les pràctiques i el treball final de grau. A més, va estar un any competint i estudiant a Portugal. Arxé explica que durant aquests anys ha pogut compaginar els estudis amb l'hoquei "sense cap complicació" i valora positivament la seva estada a la UVic perquè "sempre que havíem de marxar a jugar a fora no ens posaven cap impediment". La jugadora del Voltregà es vol especialitzar en l'àmbit de l'educació i destaca que des de la Universitat "surten ben preparades i hi ha molt bons professionals".

Aina Arxé fins l'any passat va coincidir amb Maria Anglada al Voltregà, una altra de les jugadores de l'OK Lliga que actualment estan estudiant a la UVic. Anglada, que es va incorporar al Manlleu aquesta temporada, va començar el grau en Medicina aquest curs, que estudia als matins tot i que alguna tarda també ha fet pràctiques. Anglada afirma que està compaginant bé els estudis amb els entrenaments i afegeix que "és veritat que a l'hoquei hi dediquem moltes hores per poder estar allà on estem, però al final també val la pena dedicar hores al que ens agrada". La jugadora del Manlleu explica que entrenen tres dies a la setmana, però que el seu entrenador també "ens prepara sessions de físic que fem abans dels

Uxue Otegi, Pere Casulleras, Arnau Canal, Maria Anglada, Antoine Le Berre, Arnau Parcerisas i

entrenaments". Anglada també destaca que el grau en Medicina és una carrera que "tens molta feina" i que requereix de "moltes hores de dedicació", però d'aquesta manera pot estudiar el que li agrada, a més de jugar a hoquei.

Al Manlleu, una de les porteres és Uxue Otegi, que va arribar fa tres anys de Bilbao al club osonenc per jugar a hoquei i per estudiar Educació Primària. Otegi explica que "la UVic em va posar moltes facilitats per aprendre català" i que també va escollir aquesta universitat perquè "estava més a prop de Manlleu". Otegi afirma que

"per tema d'horaris gairebé mai he tingut cap problema" a l'hora de compaginar els seus estudis amb l'hoquei. Actualment, la jugadora del Manlleu només va a classe presencial els divendres i ha fet algunes pràctiques a primera hora de la tarda, però mai se li han ajuntat amb els entrenaments.

Antoine Le Berre és jugador del CP Vic i també està fent tercer curs, però en el seu cas està estudiant Fisioteràpia. Va arribar al club vigatà fa dues temporades procedent del Lloret, on havia de fer llargs desplaçaments cada dia per anar a entrenar. Le Berre explica

FET A MIDA
Cada dia diferent

De dilluns a divendres
16.30h

EL 9 TV

Aina Arxé són estudiants de la UVic i juguen a la màxima categoria de l'hoquei estatal

ALBERT LLIMOS

que al Vic entrenen dilluns, dimarts i dijous. També comenta que “pel meu compte faig *crossfit* o vaig al gimnàs els dimecres”. Sobre els seus estudis, malgrat que té classe al matí i entrenament a la tarda, Le Berre afirma que “a la tarda puc estudiar”. Li agrada el que està estudiant, perquè vol treballar d'una feina que l'apassioni a més de jugar a hoquei. En aquest curs, Le Berre explica que “estem fent més classes en línia, però durant el primer semestre vaig estar un mes i mig fent pràctiques a Bourg-Madame”.

Arnau Parcerisas també és jugador del Vic i aquest

any va començar a estudiar Nutrició Humana i Dietètica a la UVic. Va debutar amb el primer equip la temporada passada al Palau Blaugrana, just abans de la declaració de l'estat d'alarma, i aquesta temporada ja ha entrat de ple en dinàmica amb el primer equip. Pel que fa als seus estudis, Parcerisas apunta que “tinc temps per estudiar, durant el cap de setmana també”, ja que estudia al matí i els entrenaments els fa a la tarda. Malgrat que està tenint minuts amb el primer equip, encara és júnior i també disputa partits amb l'equip de Nacional.

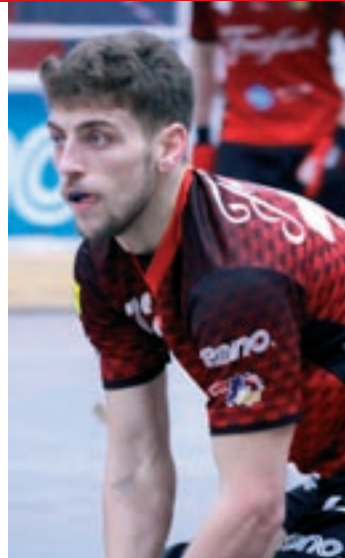
Adrià Ballart, al Noia Freixenet

Vic

A.C. / M.S.

Adrià Ballart és un dels jugadors d'hoquei més destacats de la comarca que té una vinculació directa amb la UVic, però des d'aquesta temporada està jugant al Noia Freixenet. En un any marcat per la Covid-19, Ballart va decidir canviar d'aires i va deixar el Voltregà, on entrenava tres dies a la setmana, per anar a competir al club de Sant Sadurní d'Anoia, que entrena habitualment a les tardes, des de dilluns fins dijous.

Actualment, el jugador osonenc està al tercer curs de CAFE a la UVic i aquest any explica que, pel que fa als seus estudis, “l'organització l'ha hagut de canviar moltíssim” perquè s'ha de

Adrià Ballart

desplaçar fins a Sant Sadurní d'Anoia per anar a entrenar, fet que l'obliga a sortir de casa a les 5 de la tarda (els entrenaments són a les 7) i retornar al seu domicili pels volts de les 11 de la nit. Tot i

això, Ballart agraeix que “la Universitat et facilita una ajuda a nivell d'esportistes” presentant uns documents i el calendari de competició a l'inici de curs, que et permet ajornar proves puntuables per poder centrar-te en la competició aquell dia.

A més, Ballart va estar matriculat dos cursos en el programa d'esportistes d'alt nivell que ofereix la UVic, del qual informa que “és un programa de suport a l'esport que estàs realitzant” i “tens disponible un bon material, persones que estan per tu i sessions molt individualitzades”. El jugador osonenc també destaca que, per casualitats de la vida, el preparador físic que va tenir al Voltregà era el mateix que el seu tutor dins aquest programa.

La capitana del Manlleu

Vic

A.C. / M.S.

Anna Casarramona és una de les millors jugadores d'hoquei de la comarca d'Osona i actualment és la capitana del Club Patí Manlleu. Abans de retornar al club manlleuenc, Casarramona va jugar a Gijón i, anteriorment, també havia competit amb l'altre gran equip de la comarca, el Voltregà. Durant els seus primers anys com a professional ja sap el que és guanyar trofeus, perquè en més d'una ocasió ha aconseguit títols tan importants com la Lliga o la Copa d'Europa, però també ha tingut el privilegi de debutar amb la selecció espanyola absoluta.

A més de ser una de les millors jugadores de la categoria, Casarramona també

Anna Casarramona

ha estat vinculada a la UVic, perquè va estudiar-hi CAFE entre els anys 2012 i 2016. La capitana del Manlleu valora positivament el fet d'haver de compaginar una carrera universitària amb la pràctica d'un esport de primer nivell,

com és en aquest cas l'hoquei patins.

“Em van haver d'ajornar algun examen a causa d'algun viatge per la competició”, assegura Casarramona. “Amb la feina que teníem de la Universitat, algun dia sí que anava justa de temps, sobretot cap al maig i el juny, que era final de curs. Però ho solucionava dormint una mica menys i tampoc em suposava un grandíssim esforç”, diu. I en aquestes èpoques, també coincideix el tram final de moltes competicions esportives. És a dir, s'ajunten els exàmens finals i els partits més decisius de la temporada. Segons la capitana del conjunt manlleuenc, però, tenir l'hoquei l'obligava a organitzar-se i l'ajudava a evadir-se, i “ho portava tot molt millor”.

El programa d'esportistes d'alt nivell de la UVic ajuda a flexibilitzar l'activitat acadèmica

Vic

A.C. / M.S.

La UVic ofereix un programa especial per a alumnes que practiquen esports d'àmbit estatal. És un programa de suport per als estudiants que no poden compaginar els estudis i la pràctica de l'esport a causa de la seva condició d'esportista d'alt nivell. Hi té accés l'alumnat que participa

en competicions d'àmbit estatal o autonòmic, que forma part de la selecció espanyola o catalana d'un esport, o que va quedar en les primeres posicions de campionats universitaris.

El programa ajuda els estudiants a flexibilitzar les seves activitats acadèmiques en dies de partit, de viatges o d'entrenaments. És un tràmit fàcil de fer i recomanable per

a tots els esportistes. “Aquest programa s'ofereix a la Uni-

S'hi inscriuen una mitjana de 10 alumnes

versitat de Vic des de 2011, i cada any s'hi inscriuen entre 10 i 12 alumnes de mitjana”,

segons explica Ramon Verdader, el responsable del Servei d'Esports de l'UHub.

Per tant, ja són uns quants els estudiants que n'han tret profit. Oriol Vizcaíno n'és un. Està estudiant Màrqueting i Comunicació Empresarial a la UVic, al tercer curs, i és un jugador d'hoquei patins del Club Patí Voltregà, tot i que encara no ha debutat amb el primer equip. Vizcaíno expli-

ca que “és un gran avantatge per als esportistes que ho necessiten, i és d'agrair que la Universitat t'ofereixi aquesta oportunitat”. “Quan s'aprova la sol·licitud presentada, se t'assigna un tutor. I quan no pots assistir a un examen, classe o qualsevol altra activitat avaluable, ho comuniques al tutor i aquest ho notifica a la facultat i al professor corresponent”, explica Vizcaíno. “És una via per formalitzar-ho una mica més tot plegat, i no és l'alumne qui ha de parlar amb el professor directament. És molt còmode”, diu.

Un somriure inoblidable

La professora de la Facultat de Traducció i Interpretació de la Universitat de Vic Francesca Bartrina, un referent en els estudis literaris de gènere, va morir l'any 2014. La filòloga dona nom a uns premis de final de grau

Vic

Mireia Marcó / Rebeca Molero

Cabells morens molt arrissats i un somriure permanent definien Francesca Bartrina. Sempre somreia, amb llavis i ulls francs, també amb la resta del cos. “Tot allò que feia sempre amanit amb un somriure únic, irrepetible i indescriptible que inundava cada lloc on ella era o participava”, afegeix l'amiga i companya de feina Pilar Godayol. Encomanava la seva felicitat, la vitalitat que la feia semblar incansable, la tendresa i la tenacitat que la caracteritzaven. Una dona eficient, que prioritzava el diàleg davant qualsevol situació a la vida. “Era una dona atractiva, una dona que ho tenia tot”, diu Lydia Brugué.

Nascuda el 1968 a Serinyà (Pla de l'Estany), Francesca Bartrina era una amant de la literatura, del teatre i sobretot de la vida. Quan va emmalaltir, el treball “era la seva manera de recuperar-se, d'esgarrapar la vida a la malaltia”, explica Montse Gatell, filòloga i professora. Víctima d'un càncer de pit, va morir el 2014 a Banyoles, però tot i les circumstàncies va afrontar la malaltia amb una valentia increïble, que va fer que fins al seu final no deixés mai de fer classes i recerca.

“Conèixer-la personalment va ser com col·lidir amb una força tel·lúrica. No es podia suportar sense emoció tanta vitalitat, tanta força, un somriure tan ampli i permanent”, defineix Gatell, que la va conèixer quan ja estava malalta. Bartrina era una persona generosa que transmetia el seu amor pel coneixement, la recerca i mostrava respecte pels estudiants. La tenacitat i el caràcter lluitador eren trets que la caracteritzaven i que no va perdre en cap moment. “Era una persona brillant, l'adjectiu que ella aplicava a altres persones i iniciatives. Irradiava intel·ligència i energia al seu voltant”, explica la seva amiga i companya Eva Espasa.

Les persones que la van tractar en l'àmbit més personal la defineixen com a divertida, afectuosa i que “en l'entorn més íntim podia compartir amb sinceritat la tristesa o la inquietud pel mal pronòstic, però feia un esforç per mostrar-se entusiasta”, explica Espasa. “Una

Francesca Bartrina, en una imatge de febrer de 2001

mare excel·lent (una paraula que ella deia molt!) i una persona increïble. Parlava molt perquè tenia molt a dir, però també sabia escoltar els altres i la convertia en una gran companya i amiga”, diu Brugué.

Una part molt important de la seva vida que integrava en tots els aspectes va ser la literatura, que per ella significava la bellesa. Una lectora àvida que passava cada hora que podia llegint a llocs agradables i envoltada de natura, que la va portar a dedicar-s'hi plenament. “T'he deixat uns llibres al caseller”, li deia una i moltes vegades a la Caterina Riba, “els llibres i el coneixement en general eren per ella quelcom que prenia sentit quan es compartia”, segueix la professora de la

Universitat de Vic. “Sovint deia ‘Primer la vida, després la literatura’, davant qualsevol projecte que l'entusi-

Va dedicar la tesi doctoral a Caterina Albert, per reivindicar-la com a escriptora

asmés, i no fos estrictament acadèmic. Tanmateix, aquesta dicotomia era ben falsa en ella, perquè hi abocava energies idèntiques en tots dos aspectes”, explica Espasa.

Bartrina va ser des de l'any 1996 professora de Traducció i Interpretació a la Universitat de Vic, on va

transmetre la passió per la literatura a estudiants i professors. El treball era la seva manera d'estar activa intel·lectualment. “Una superdona, superpotent”, diu Mireia Canals, professora a la Universitat de Vic que quan la va conèixer, la Francesca li va dir: “Podem escollir on vivim, però també fer quilòmetres per anar a treballar”. Vic, per ella, era molt més que una feina. “Una gran professional, una dona compromesa amb tot allò que feia i amant de la literatura i la traducció, i gran defensora dels drets de les dones”, afegeix Brugué, professora de Traducció a la universitat on Bartrina va dur a terme gran part de la seva trajectòria professional. O com explica Marcos Cánovas, “era una

dona ràpida, eficient i anava sempre directa a la resolució dels problemes”. El mateix diu Gatell d'una dona amb la qual no calia parlar-ne massa per arribar a un acord ràpid, propostes clares i el diàleg era prioritari. “Era fàcil”, culmina la filòloga.

Dirigia el Centre d'Estudis Interdisciplinaris de la Dona, i amb la visibilització d'aquesta figura, com diu Miquel Pujol, professor a la Universitat de Vic, va ser una de les primeres acadèmiques que es va marcar com a objectiu de recerca aquest enfocament, que seria central en tota la seva carrera professional, tant en els estudis com en la tasca de recerca i la docència. “Era una feminista convençuda que havia dedicat moltes pàgines a parlar de les dones escriptores, dels personatges femenins, de la visibilització de les dones creadores, de la relectura dels clàssics amb perspectiva de gènere... La seva tesi doctoral n'és un exemple clar”, explica Gatell. La tesi la va dedicar a l'obra de Caterina Albert (*Víctor Català*) per reivindicar-la com a escriptora, de la qual era una especialista i havia fet servir fragments dels textos per presentar a congressos que colpien fortament el públic. Va treballar també sobre l'obra literària de Virginia Woolf i les adaptacions fílmiques, amb una perspectiva de gènere.

Aquesta forma de situar-se en el món a través de la perspectiva de gènere va fer que tot el seu treball i la seva consciència amb relació a la dona fos integrada i ben acollida per la Universitat de Vic (d'aquí neix el Premi Francesca Bartrina al millor Treball de Final de Grau amb perspectiva de gènere) i pel país, convertint-se en una referència catalana dels estudis literaris de gènere. “Avui dia es parla molt de perspectiva de gènere. La Xesca la portava de sèrie”, argumenta Espasa. Com explica Godayol, la seva “germana ideològica”, juntes van compartir lectures de feministes estrangeres com Simone de Beauvoir, Hélène Cixous i Juliet Mitchell, així com de Catalunya com Maria Aurèlia Capmany, Maria-Mercè Marçal o Montserrat Roig. “Teníem molts projectes conjunts relacionats amb el feminisme català i estranger que la seva mort van estron-

car", relata la seva companya. Quan es va posar malalta va ser més propera i dedicada a les coses importants, havent recapacitat sobre l'ordre de les prioritats de la vida. No es considerava malalta, i per això va continuar fent classe, fent recerca i treballant fins al final. "Vaig veure com canviava físicament, es va aprimar i tossia, però ella estava allà, ferma, dedicada, amb projectes de futur, preocupada per la Càtedra Unesco, per les classes i per la recerca", explica Carme Sanmartí. De fet, dos anys després de la seva mort, va publicar *The Routledge Handbook of Translation Studies*, un manual indispensable per als estudiants de Traducció que va ser coeditat amb Carmen Millán, exprofessora de la Universitat de Birmingham. Una mostra evident que tant ella com la seva obra continuen vives.

Va incorporar el càncer i els seus processos en el seu àmbit d'estudi, obrint així una nova línia d'investigació que molts encara continuen. Fins al darrer moment va ser una persona plena de vida, treia forces d'on semblava que no n'hi podia haver, lluitant per les seves ganes de viure i convertint-se en una millor persona. Una prova que mostrava la seva passió per la feina va ser que "no va voler agafar la baixa fins a la fase terminal de la malaltia, quan ja no hi havia més remei", recorda Pujol. "M'ha ensenyat que viure amb el convenciment que la vida és un regal converteix la vida en un regal. Cada minut de la vida. Torna", conclou Gatell.

Porteu-me llibres

Eva Espasa

Coordinadora del grup de recerca Traducció Audiovisual, Comunicació i Territori UVic

"Porteu-me llibres", aquest va ser l'últim encàrrec que la Francesca, la Xesca, ens va fer a les amigues de la Universitat de Vic quan la vam anar a veure a Banyoles el maig del 2014. "Porteu-me llibres, si us plau". Ella, que tants llibres havia regalat, ara ens en demanava. Li vam portar de bon grat els llibres *De Nador a Vic* i *Petjades de Nador*, de l'escriptora Laila Karrouch, d'origen amazic i arrelada a Vic. Amb aquesta tria intentàvem resumir la complicitat compartida, amb Vic, amb l'escriptura de dones i amb la interculturalitat.

Els llibres van ser el teló de fons de la complicitat acadèmica i humana que vam compartir a la Universitat de Vic amb Francesca Bartrina les persones que la vam conèixer i treballar amb ella. Per paradoxal que sembli, el dia a dia de la vida acadèmica no deixa gaire temps per parlar de llibres per amor a l'art, ni en el nostre àmbit, el de les humanitats. Tanmateix, els projectes compartits ens ho facilitaven: el treball dins la col·lecció de llibres feministes "Capsa de Pandora", d'Eumo Editorial i el CEID; la investigació sobre catalanes rellevants del segle XX dins el GETLIHC...

En les assignatures compartides, de traducció teatral o audiovisual, vam assumir amb il·lusió el repte d'estrenar la docència i la recerca en aquests àmbits en els nous estudis de Traducció i Interpretació a la UVic-UCC. En les classes de doctorat que vam impartir, el fet d'intercanviar lectures ens permetia compartir no només què llegíem, sinó com ho llegíem.

Recordo, dels articles acadèmics que em passava la Xesca, el seu subratllat fort, decidit, amb anotacions al marge, fetes amb la seva cal·ligrafia personalíssima. Aquestes marques al text, al meu entendre, mostraven una lectura àvida, que dialogava amb sinceritat amb les idees dels llibres.

Que consti que sé que ara parlo en una biblioteca, i que no s'espanti ningú: no vull fer una crida subversiva perquè tot-hom subratlli els 110 llibres que inauguren aquest fons, precís i necessari. Només vull fer notar com el subratllat que han fet altres persones ens acosta, una mica, a la seva manera de llegir, i dialoga amb la nostra pròpia lectura.

Com llegim? Des d'on llegim? Aquest tema va sortir en una classe que vaig impartir la setmana passada. La reflexió ve a tomb perquè la classe era en el màster d'estudis de gènere, en una assignatura que havia creat i impartit Francesca Bartrina, juntament amb Teresa Cabruja. Comentàvem un text de

la crítica feminista Diana Fuss que tracta justament de com llegim: nosaltres llegim els textos, però també els textos ens llegeixen a nosaltres. Com a lectores, en primer lloc, construïm el que llegim, perquè llegim aportant-hi tot el nostre bagatge vital i literari. Però també, en segon lloc, el fet de llegir ens transforma. Ens construeix. Revisc aquest doble vessant transformador de la lectura en repassar les lectures compartides tants anys amb la Xesca.

L'actitud de Francesca Bartrina, fos davant de la feina, la literatura o la vida, era, en primer lloc, escoltar, atentament i amb sinceritat, el que han dit les altres persones i després incorporar-hi les aportacions pròpies amb generositat.

"Primer la vida, després la literatura", exclamava la Xesca davant de qualsevol projecte que l'entusiasmés, i que no fos estrictament acadèmic. Tanmateix, la dicotomia vida-literatura era ben falsa en ella, perquè llegia, i escrivia, amb aïdesa, i perquè la seva vida va estar puntuada en tot moment per la literatura.

(fragment d'un text llegit arran de la inauguració del fons Francesca Bartrina, a la Biblioteca de Banyoles, dedicat als estudis de gènere, l'1 de març de 2016).

... i bona lletra

Natàlia Peix fa una mirada pausada i reflexiva a l'actualitat de la setmana en conversa amb:

Carme Junyent

Lingüista, coautora del llibre 'Els colors de la neu. Les llengües, les persones, el món'

Xavier Bosch

Escriptor, autor de 'La dona de la seva vida'

Jordi de San Eugenio

Professor de la Facultat d'Empresa i Comunicació de la UVic, amb qui analitzem la situació del sector turístic

Ainhoa Moral guanya la Beca Ciutat de Vic a l'excel·lència

Vic L'estudiant Ainhoa Moral ha obtingut la quarta Beca Ciutat de Vic a l'Excel·lència Universitària, que convoca l'Ajuntament, dotada amb 2.500 euros. La beca està destinada a estudiants de la UVic-UCC residents a la ciutat i es valora en funció del currículum acadèmic. El lliurament de la beca el va fer la regidora d'Educació i Joves, Elisabet Franquesa, en un acte president pel rector Josep-Eladi Baños a la Casa de Convalescència. La guanyadora de la beca estudia el quart curs d'Infermeria i compagina estudis i feina. El rector va anunciar que el proper curs s'obrirà un nou programa de beques. A la fotografia, d'esquerra a dreta, Eva Rovira, coordinadora d'Infermeria, Baños, Franquesa i Moral.

UVIC

Estudiants de Psicologia ajuden alumnes en risc d'exclusió de Vic

Vic Alumnes de Secundària del col·legi del Sagrat Cor de Vic en risc d'exclusió rebran el suport d'11 estudiants del grup de Psicologia de la UVic-UCC, gràcies a un conveni entre el centre i la Facultat d'Educació. Durant aquest segon semestre, els futurs psicòlegs assisteixen presencialment al Sagrat Cor una hora i mitja cada setmana per fer la seva tasca, dins del programa Jove x Jove, impulsat per l'Ajuntament.

Beques d'UAlumni per a estudiants del Campus Professional de Vic i Granollers

Vic UAlumni, l'entitat que agrupa exalumnes de la UVic-UCC, ha concedit enguany cinc beques per valor de 500 euros cada una a estudiants del Centre Teknós. Repartit entre Vic i Granollers, aquest centre imparteix cicles formatius en animacions 3D, màrqueting digital i aplicacions multiplataforma. Dues de les beques s'han pogut donar gràcies al suport de CaixaBank i de l'empresa Artyplan.

La Càtedra de l'Aigua premia els treballs de recerca d'estudiants de Batxillerat

Sant Hilari Sacalm Coincidint amb el Dia Internacional de l'Aigua, el passat 22 de març, la Càtedra de l'Aigua, Natura i Benestar va donar a conèixer els treballs d'estudiants de Batxillerat guanyadors dels ajuts que concedeix anualment. Són Josep Farrés, per un estudi sobre la presència de gas radó a l'interior d'habitatges de Sant Hilari, i Maria Aguilera, per un treball sobre els microplàstics a la riera d'Osor.

Un informe revela que les solucions digitals no satisfan del tot els cuidadors

Vic Un informe coordinat per la UVic-UCC en el marc del projecte Co-Care, que implica cuidadors de malalts d'Alzheimer en la creació d'eines tecnològiques, revela que moltes de les que estan actualment disponibles no cobreixen totes les seves necessitats. Es constata que falten solucions TIC sobre aspectes com la salut física dels cuidadors o la regulació legal de la cura.

La Salle Manlleu representa la UVic-UCC a la Lliga de Debat

Manlleu L'institut La Salle de Manlleu representarà la UVic-UCC a la final de la Lliga de Debat de Secundària i Batxillerat, que comença el proper dimarts a la Universitat Miguel Hernández d'Elx (Alacant). Els manlleuencs van classificar-se després de guanyar la fase local de Vic, on participaven cinc equips d'Osona i el Bages. Els estudiants que en formen part són Anna Nogué, Xantal Parés, Elisenda Puig, Gina Rierola, Oriol Valls, Pol Balmes, Aina Parés i Martí Clusella (a la fotografia), amb el professor Jaume Planas com a capità de l'equip. Tots ells estudien el quart curs d'ESO. En la classificació, el tema sobre el qual van debatre era la compatibilitat del creixement global i el medi ambient.

UVIC

La UVic-UCC farà el grau de Podologia en semipresencial

Manresa La UVic-UCC impartirà a partir del proper curs des del campus de Manresa el grau de Podologia en modalitat semipresencial. Aquesta serà la primera vegada a Catalunya que un grau de salut de l'àmbit clínic es podrà seguir sense assistència diària a les aules. Tota la formació pràctica, però, sí que serà en format presencial. S'ha escollit aquesta opció perquè Podologia acostuma a ser un grau complementari per a professionals de la salut que ja exerceixen en altres àmbits com la infermeria o la fisioteràpia. Les pràctiques (a la fotografia) es duran a terme a la Clínica Universitària, on es realitzen prop de 8.000 intervencions podològiques cada any.

UVIC

Una exposició per trencar amb la normativitat del cos femení

Vic Mireia Marcó, de Barcelona, i Rebeca Molero, de Súria, totes dues estudiants de Periodisme a la UVic-UCC, són autores de l'exposició "@Cuerposindomables", que es podrà veure al campus de Miramargues des del proper divendres i fins al dia 1 de juny, al vestíbul de l'edifici B. El seu projecte té l'objectiu de trencar amb la imatge normativa del cos que imposen els canons estètics i que afecta sobretot les dones. La fotografia serveix per portar a escena una diversitat de cossos que no responen a l'esquema, "i fer veure a l'espectador que els cossos femenins als quals estem acostumats no són la realitat, i cada un és únic, i per això bonic". A la fotografia, una de les imatges.

UVIC

“Més que una universitat”

Adrià Soldevila i Sergi Escudero són exalumnes de la UVic i estan darrere del cas Barçagate

Vic

Eloi Puigferrer

No tothom pot afirmar amb orgull que gràcies a la seva feina un president del FC Barcelona va acabar a presó per una mala gestió destapada per un bon treball de recerca informativa. En el cas dels periodistes Adrià Soldevila i Sergi Escudero –tots dos formats a la UVic-UCC–, però, aquesta afirmació és totalment verídica, ja que són els dos noms propis darrere de la investigació del cas Barçagate, que recentment va acabar amb l'expresident Josep Maria Bartomeu i alguns dels seus directius citats a declarar i empresonats durant una nit.

Soldevila i Escudero van creuar els seus camins per primera vegada durant la seva etapa acadèmica a Vic, però va ser de casualitat. “Vam anar d'Erasmus a la mateixa ciutat, Milà, però ni allà ni a les classes vam coincidir mai”, explica Escudero, “ens vam acabar coneixent gràcies a una amiga en comú i, arran d'un reportatge que vam fer quan el Formentera va eliminar l'Athletic de Bilbao de la Copa del Rei, l'any 2017, vam començar a treballar junts per afinitat de temàtiques i manera de fer”, diu ell mateix.

I és que si un aspecte destaca en les ambicions de tots dos és la passió per la recerca. “Algunes assignatures de la carrera em van despertar aquest interès cap al periodisme d'investigació, i en això hem coincidit totalment amb l'Adrià”, afirma Escudero. Però aquest vessant no hauria estat possible sense una base que, com coincideixen tots dos, es va impartir molt bé des de la universitat. “Quan surts al món laboral és imprescindible haver

Sergi Escudero i Adrià Soldevila, amb el premi Panenka a la peça periodística del 2020 pel cas Barçagate

trepitjat molt plató, ja que si has guanyat tota aquesta pràctica arribes molt millor i molt més ben preparat”, afirma Soldevila, “i el fet de ser menys alumnes a classe fa que aquest aspecte estigui molt més ben treballat que en altres universitats. Això ho vam notar tant en el moment en el qual vam començar a treballar com en els alumnes que ens arriben de pràctiques de diferents universitats catalanes”, afegeix Escudero.

Tot i el bon record que guarden de la seva etapa a la facultat, la seva arribada a Vic va ser pràcticament fortuïta. “No tenia previst estudiar a Vic, però després de provar-ho durant tot un any m'hi vaig quedar perquè la comoditat era total i perquè vaig veure clarament que allà podria aprendre molt. Va

superar totalment les meves expectatives”, explica Escudero. “En el meu cas, també vaig optar per Vic per casualitat, però ara sens dubte hi tornaria de cap, perquè sé com tracten la gent. No m'he penedit

“A la UVic no ets un número, ets una persona amb nom i cognoms”

en cap moment d'anar-hi”, afegeix Soldevila, que alhora defineix la UVic-UCC com “una universitat que t'especialitza en el que més t'agrada i que et personalitza”, fet que fa que “allà no ets mai un número, ets una persona amb noms i cognoms”, com també afirma Escudero. “Dit així

sembla totalment un tòpic, però si el lema del Barça és ‘més que un Club’, el de la UVic-UCC seria ‘més que una universitat’, ja que és una entitat molt propera i local, però que, alhora, et prepara per un món global”, afegeixen de manera conjunta tots dos periodistes.

Després d'haver saltat a la palestra gràcies al cas Barçagate, ara tots dos treballen en grans mitjans com EFE, GOAL o la Cadena SER, on codirigeixen un *podcast* que encaixa totalment en la visió que ells tenen de la professió. “La gent avui en dia llegeix les cròniques esportives per literatura. El periodisme que interessa de veritat és el investiga i destapa pràctiques poc ètiques i interessades que perjudiquen la societat”, conclouen tots dos.

Un any i tres mesos seguint irregularitats a les xarxes

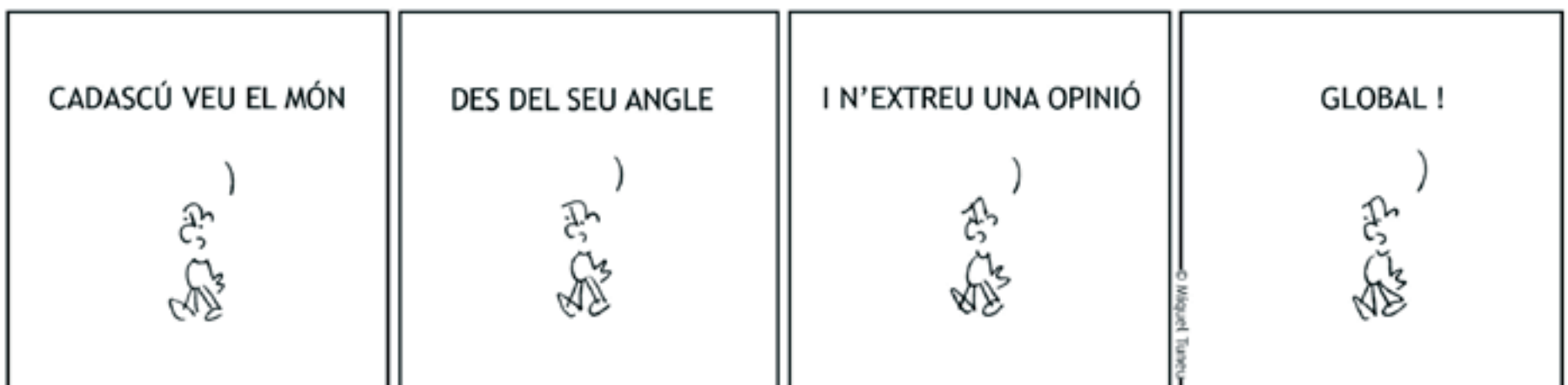
Vic

E.P.

El cas del Barçagate va ser destapat oficialment fa més d'un any, el 17 de desembre de 2020, quan es va afirmar des de la SER Catalunya que darrere el contracte entre el FC Barcelona i l'empresa I3 Ventures hi havia una campanya de desprestigi a jugadors i figures relacionades amb el barcelonisme. “Va ser a finals del 2018 quan ens va cridar l'atenció que hi havia una sèrie de perfils a Twitter que atacaven sistemàticament jugadors, expresidents i altres persones relacionades amb el Barça, i que tots seguien un patró. Es notava que era una campanya preparada i vam decidir indagar-hi”, afirma Soldevila. El camí no va ser senzill, ja que “des del club sempre es negava i no ens posaven les coses fàcils, però el maig del 2019 vam veure que darrere I3 Ventures hi havia el mateix propietari d'una empresa que es dedicava a crear opinió a les xarxes, i que havia atacat rivals polítics en les eleccions de l'Argentina i l'Equador”, diu Soldevila, “i a partir d'aquí vam anar estirant el fil fins a destapar-ho tot”, afegeix Escudero. Ara el cas ja està en boca de tothom i als jutjats, fet que provoca satisfacció a tots dos. “Veure com una investigació dels Mossos et va donant la raó en tots els passos que fan és reconfortant. Demuestra que hem fet bé la nostra feina”, conclouen.

HOMENETS

Miquel Tuneu

La neteja, els que arriben primer

Són les primeres d'entrar cada dia a la Universitat. En femení, perquè són totes dones, començant per Àngela Gubern, l'encarregada de l'equip de neteja de l'empresa Deyse, amb qui la UVic-UCC té contractat aquest servei. A les 6 del matí comencen a treballar, repartides en tres equips: el més gran, de 17 persones, al campus de Miramargés. Dos de més petits, a Torre dels Frares i a la Casa de Convalescència. “Jo hi porto vint anys, primer com a netejadora i ara d'encarregada”, explica Gubern. Aules i despatxos són prioritaris perquè els primers que hi entren ho tinguin a punt: “A les 8 ha d'estar fet el més gros”. Després, els espais comunitaris, quan ja comença el moviment i fins a les 10 del matí, que pleguen. Amb la pandèmia també els ha canviat la feina: “Ara fem molta feina de desinfecció”. També han aprofitat per fer *fondos*, llocs en els quals s'arriba poc en el dia a dia. L'eina de Gubern és l'agenda, la planificació de la feina. Tenen una sort: en general, els universitaris són força nets. “I és una sort que ja no es pugui fumar a fora”.

Posant a punt els laboratoris

Quan els estudiants i professors arriben als laboratoris de la UVic-UCC hi ha algú amb bata blanca que els ha preparat el terreny amb la mateixa meticulositat científica amb què ells treballaran. Als laboratoris de biociències del campus de Torre dels Frares, aquesta feina recau en Cristina Martín. “En els cultius cel·lulars, es requereix el màxim de neteja i d'esterilització”, explica. Això, en pandèmia i abans de la pandèmia: no ha canviat. A més, els materials amb què treballen els estudiants poden ser molt diferents i cal que no hi hagi *contaminació* dels químics amb els vegetals, per posar dos exemples. L'etanol és la principal *arma* química de Martín. Un dels llocs en què cal ser més curós és la cabina de seguretat biològica. Amb una pipeta, prepara dins de cada una d'elles les mostres que necessitaran els estudiants “perquè cada un agafi només el que necessita”. Quan acaben cada pràctica, la cabina s'ha de netejar. Però cal estar atent a tots els detalls, fins i tot als microscopis, sobretot en la part que entra en contacte amb els ulls.

Quan la Universitat és buida... o gairebé

Els dies llargs de la biblioteca

A quarts de 9, ja entren els primers estudiants a la biblioteca de Miramargés, un dels llocs del campus on l'activitat és més continuada al llarg del dia. Tot està a punt des de les 8 del matí, moment en què ha obert les portes. Ara s'acosta la fase final de curs, quan els estudiants utilitzen més aquest equipament, i el seu homòleg del campus de Torre dels Frares. Gemma Mascaró n'és la directora, i va assumir el càrrec en plena pandèmia, l'octubre de l'any passat, en substitució de Mireia Salgot. En els darrers mesos, ha pogut veure com “s'ha anat recuperant l'activitat”, a mesura que hi havia més estudiants que tornaven a fer classe presencial. Fins i tot han organitzat una primera exposició, que es veu a l'entrada, sobre la infermera Florence Nightingale. “Ara ve un moment intens, fins a mitjans de maig”, explica. Encara no sap si es podrà fer com en els cursos *normals*, quan la biblioteca amplia el seu horari fins a la 1 de la matinada. De les primeres portes que s'obren, i l'última que es tanca. “Els estudiants el valoren molt, aquest servei”, explica Mascaró.

Obrint i tancant les portes

Són les 9 del vespre. Ja gairebé no queda ningú al campus de Miramargés, i Ignasi Alemany comença un recorregut d'una hora per fer-ne el tancament. Es distribueixen els espais amb un altre company de feina. “Tenim un recorregut estipulat, cada un fa una part”. Entra a totes les aules –en moltes, ara ja no ha d'obrir amb clau i ho fa amb una polsera electrònica–. Tanca les portes, apaga projectors i ordinadors que estiguin encesos i, sobretot, tanca finestres, ara que se n'obren tantes per ventilar. “I si a la nit entrés tan sols un colom, dispararia totes les alarmes”. A vegades, hi ha encara algun professor que aprofita fins a darrera hora al seu despatx i li han de dir que van per tancar. O estudiants, “que en època d'exàmens perden la noció del temps”. A les 10, queden totes les portes tancades. Fins al matí, que l'equip format per Ton Culler i Miquel Calahorra les obren, a les 8 del matí. Normalment, ja hi ha gent que s'espera, estudiants o professors. Però després del confinament estricte, quan van tornar a la feina, tenien la Universitat per a ells sols: “Això era un desert”, expliquen.